" மனித குலம் தனித்தனியாய் இயங்கி வந்து தன்னைவிட பரிமாணத்தில் வாய்ந்த மனிதக் கூட்டுக்களாக மாறி வந்தது. ***

" மதத்தான் அமையும், காதலாகிறது. மதத்தால் போர் யுத்தமாகிறது. மதத்தான் சிரம்பல் ஏகாதிபத்தியமாகிறது. மதத்தான் மத்திரவாட்டம் வியாபாரமாகிறது. மதத்தான் துச்சி சாதுரத்தியமாகிறது. மதத்தான் குடும்பம் கொலையாகிறது. மதத்தான் தேவையும் தேச பக்தியாகிறது. மதத்தான் சிண்டித்தனம் அவாய்ந்ததையாகிறது. மதத்தான் ஒழுக்கத்தனம் நகைச்சுவையாகிறது. மதத்தான் மெய் கவிதையாகிறது. அப்போது, மதத்தான் சமநிலை தியாகமாகாது, என்ன? ***

" மனிதனுக்கு உணர்வுகள் அறிவுக்குள்ளும் தர்க்கரீதி உணர்வும், கிணைவாடைய உணர்வும்தான்; மக்க ஆதிமானவை. மகாபலம் யாருக்கு தெரியாது. ***

" எந்த வாதத்துக்கும் இன்று கட்சி உண்டு. இன்று வாதம் உண்டு. இன்றைக்கும் இடையே சகலும் எதிர்ப்பாளர்கள் தர்க்கை கிளம்புகிறது. தர்க்கவாதிகளுக்கு ஒரு முறை ஏற்படுகிறது. அந்த முறையைப் பற்றி மீண்டும் மீண்டு வாதமான சமய்பாரயம் கிளம்புகிறது. அப்புறம் அதைப்பற்றி ஒரு தர்க்கை. எப்படி, தர்க்கத்துக்கு இடமில்லாமல், மறுக்க முடியாத உண்மையான ஒரு முறை கட்டம் வரையால்; தர்க்கமும், தர்க்கையும், தொற்காலகமான இறையும் மன்னக் கொண்டே எழுந்தன." ***

" எதனைவாயிக் எதையாத ஒரு வாதத்தைப் பற்றித்தான் அது சரியோ, தவறோ என்று ஆயம் நமக்கு உண்டாகிறது. அந்த வாதத்தை ஆராய்ந்து கொண்டதான் ஆதாரங்கள் என்ற கட்டாயம் ஏற்படுகிறபோது, அதைப் பற்றிய உண்மையை அறிய முயலுகிறோம். நம்மையறியாமல், வலுவிழந்த அந்த வாதத்தின் உண்மையைப் பற்றிய நமது அறிவு யாதோ மாறியடைகிறது. ***

" மனித சக்திக்கு வாய்புண்டு. நல்லதுக்கும், கெட்டதுக்கும், நல்லதை நினைத்திடும், ஒரு மாதிரி நடந்து வாரது. யதார்த்தம் வேண்டும். பயன்கள் வேண்டும்; பொறுமை வேண்டும்; உழைப்பு வேண்டும்; பலம் வேண்டும்; நம்பிக்கை வேண்டும்; சிந்தனை புத்தி வேண்டும்; தன்னையும் மாறையும் தியாகம் செய்ய யோசித்தல் வேண்டும். ***

" மனிதன் இயற்கையோடு போராடியும் போராடி கண்டுபிடித்தோடு, தன் மனைக்குள்ளே தீதா சமர்த்து கொண்டிருக்கும் போக்கு தொடர்கிறது. அவன் போராடித் திரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மனிதப் போராட்டத்தின் தன்மை அறிவு; போராட்டத்தின் தேவையான ஒழுக்கத்தை தாதுக்கும் மேல் விமன் உணர்ச்சி; உணர்ச்சியும் அறிவும் ஒன்றோடு வழி நடந்தாலையே வாழ்க்கையை மாயாணம் கொண்டு புரண்ட கொடுமையாகும். இதுக் கேதான் அனைவரு ஒதினைக் கொடுத்தான். ***

' ஒரு சமயத்தில் எல்லோரும் கண்டுகொண்டிருக்க முடியாதுதான்; துன்பம் நிறைந்த வாழ்வில், துன்பத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவரும் வரவேதான்; துன்பம் பொதுவுடைமை ஆக்கி விடுகிறோம். ***

(165ம் பக்கம் காண்க)